

tații Romei, delegații consiliilor provinciale și Asociațiunile romane. Aci serbarea a fost splendidă.

— Diarele franceze se pronunță toate în contra situațiunii creștinilor europeni din China. Diarul „Le Temps” în numărul său din 18 Septembrie scrie: „Este urgent, că în urma unor asemenea avertismente, puterile se recurgă fie-care în parte, la toate măsurile ce vor găsi de cuviință pentru a-și păzi propriile lor interese, și în privința celor ce vor constitui un interes colectiv, să se înțeleagă toate puterile între dăsele. În ceea ce privește însă primul punct, se pare constant, că Franța, Rusia, Anglia și Statele-unite, întrețin în apele chineze sau aproape de ele, forțe navale îndestulătoare, pentru a satisface primelor necesități. Apoi încheiând articolul acesta țice: „Trebuie ca China să-și dea ostentela de a înțelege — și acesta ar face multă mai bine, căci s'ar preveni războiul, care în totu cazul nu poate fi decât regretabil — că în îndepărtatul Orientu ca și în altă parte, există o Europă și că această Europă are conștiință de unitatea ei multă și încredere în forțele sale”.

SCRILE ȚILEI.

— 17 (29) Septembrie.

Maghiarizarea numelor. Din Sălagiu ni-se scrie: „Funcționarii unguri din părțile noastre au mers așa departe cu șovinismul lor, încât nici numele proprii, ale Românilor nu le mai lasă nealterate ci le maghiarizează după cum îi taie capul, provocând o confuzie din cele mai mari. Din Păreșu ei fac „Paró”, din Ripa — „Répa”, din Ardeleanu — „Argylán”, din Buzila fac „Ajaky” și așa mai departe, încât omii, după actele și scrisorile unguresci, stau să nu se mai cunoască unii pe alții.” — Față cu acești sorintiți, Românii trebuie să opună o rezistență energetică; hărțile judecătorești, în care li-se falsifică numele, să le respingă și cu nici un preț să nu suferă, ca pe banii lor să li-se batjocurească chiar și numele proprii. Numai printr-o procedură cu totul hotărâtă și energetică se vor pute pune la regulă acești fanatici funcționari unguresci.

Museul național din Pesta fu vizitată Sâmbăta trecută de d-lă Dr. Tocilescu, profesor de arheologie la universitatea din București, însoțit de eruditul bărbat german Dr. Helbig Wolfgang, care e stabilit în Roma. Foile din Pesta spun, că distinși oșpeți au studiat cu deosebită interesu secțiunea

de antichități, exprimându-și mulțumirea în ceea ce privește ajustarea acesteia.

Prea mulți medici. În anii din urmă medicii eșii de pe la universitățile unguresci s'au înmulțit prea tare și de aceea situațiunea lor a început să devină din an în an mai critică, așa că astăzi tinerimea, după cum se vede, nu se prea îndemna a-și alege această carieră. La universitatea din Budapesta s'au înscris în anul acesta numai 170 de tineri la cursul de medicină, pe când în anii de mai înainte numărul mediciniștilor de anul primu trecea de parte peste 200, ba acum 4 ani erau 280 de mediciniști de anul înteu.

Răspunsul memoriilor generalului Moltke. Deputatul radical francez Lockroy, după cum anunță foile franceze, lucră la unu op, care va fi unu răspuns la memoriile generalului-mareșal Moltke.

Constituire. „Societatea de lectură” a tinerimei dela institutul pedagogico-teologic român ortod. din Arad s'a constituit în 12 Sept. n. c., sub președința d-lui directoru Augustinu Hamsea, în următorul mod: ca vice-președinte fu alesu: Georgiu Proca cl. c. III; cassaru Silviu V. Bichiceanu, cl. c. III; secretaru Andreiu Horvat cl. c. II; notaru Lazar Muțiu, cl. c. II; v.-notaru Iosifu Ciorogariu prep. c. III; bibliot. Nicolau Popescu, cl. c. I; v.-bibliot. Georgiu Petrovic jun. prep. c. III; membri în comisiunea literară: Ioanu Milu, Ioanu Poppu cl. c. III; Traianu Terebențiu, Laurențiu Toader, cl. c. II; Mihaiu Hașiașiu, Liviu Rada-Stănescu cl. c. I; membri în comis. revisora: Ionu Popovic cl. c. III; Georgiu Lupșa cl. c. II; Moise Babescu, cl. c. I; controloru: Romulu Romanu prep. c. II.

Dimisionare de fișpanu. Fișpanulu comitatului Odorheiu, Gabriel Daniel sen., care ocupă funcțiunea de fișpanu din anul 1861, după cum află „Pesti Naplo”, își va da dimisiunea, din cauza vârstei sale înaintate.

Paricidă. Locuitorulu dela calea ferată Stefan Atkari, născutu în Csongrad, a ucis pe tatălu său cu unu drugu de feru, lângă stațiunea de drumu de feru dela Talmaciu. Ucigașulu a fost arestatu și predatu justiției.

Cursu de postă și telegrafă. În înțelesulu unei ordinațiuni ministeriale mai nouă din 15 Sept. n., cursurile de postă și telegrafă, ce se vor ține în Clușiu,

Brașov și în Târgulu-Mureșului, se vor deschide în 1 Noembrie a. c. și vor dura până la sfârșitul lui Februarie anul viitoru 1892. Terminulu pentru însinuare la aceste cursuri, în urma numitei ordinațiuni, s'a prelungitu deci până la 25 Octomvre n. c.

Inecați în mare. După o telegramă din Ostende, naia numită „Dunkenque” a îndurat un naufragiu în canalul La Manche. Calătorii naiei, în număr de 38, s'au inecat în mare.

Musica crășenescă va da mâne unu concertu în sala hotelului „Europa.” Intre alte piese se va cânta și „Barcarole” pentru violoncelo, de Servais, executată de d. Lazar. Inceputulu la 8 ore sera.

Naționalitățile în casu de războiu.

Sub titlulu „Nouă politică de naționalitate” amu reproducu în numărulu trecut alu foiei noastre cuprinsulu articolului de fondu dela 24 Septemvre alu lui „Egyetértés”, în care acesta își exprimă nedumeririle sale „patriotice” în privința faimelor despre o eventuală schimbare a politicei de naționalitate din partea cabinetului Szapary.

În numărulu urmatoru, dela 25 Septemvre, „Egyetértés” revine din nou asupra acestei chestiuni, publicându unu articolu sub titlulu: „Naționalitățile în casu de războiu”. Reproducem și din acestu articolu următoarele părți:

Noi nu putem fi nici-odată așa de tari, precum sunt națiunile unitare. Dacă pe teritoriulu acestei patrie aru locu 17 milioane de Maghiari, decât între noi nu aru exista patrioți problematici, noi amu privi cu sânge rece la eventualitățile amenințătoare ale războiului, prafulu de pușcă l'amu pune bine și cu totu încrederea amu aștepta învingerea. Dar după ce nu putem ajunge la pozițiunea, ca fie-care locuitoru din țera noastră să fie Maghiaru, să se simță și să se mărturisescă ca Maghiaru, noi trebuie să urmămu o astfel de politică, care ne poate apropia mai multu de acea poziție. Și această politică nu este alta, decât consolidarea statului național.

Dintre naționalitățile noastre, mai alesu o parte dintre Români sunt, cari mai multu ori mai puținu se opun pe față nisuițelor de a întemeia unu statu naționalu maghiaru. Ei ocupă unu locu

în afară de bastioanele constituției, întru câtu adecă stau în pasivitate și nu vor să ia parte la instituțiunile noastre. Pote fi ore vorbă despre o împăciuire cu ei? Noi credem, că o pace, care pe ei să mulțumescă, fără de-a șgudi temelile statului, — nici nu se poate închipui.

Cine ar intra în tractări cu ei, ar compromite numai succesele eluptate în cursulu celor 24 de ani trecuți, ar deștepta și mai multu în inimile lor speranțele nerealisabile și li-ar da în mânu arme în contra noastră. Față cu naționalitățile seu cu fracțiunile de popore, cari lucrează în contra statului naționalu maghiaru, nu este altu mijlocu, decât edificarea și consolidarea câtu se poate mai consecuentă și mai energetică a statului naționalu maghiaru. Aceste elemente se subordineză exclusiv numai faptelor săvârșite și nealterabile. Pe ele nu le poate alina nimic altceva, decât timpul, seu mai bine dăsu existența neclintită și îndelungată a instituțiunilor naționale. După cei 24 de ani trecuți să urmeze alți 24 de ani ori chiar și 50 de ani într-o continuitate neschimbată și atunoi visurile lor se vor risipi, și tendințele lor se vor sdrobi de stăncile statului nostru.

În casu de războiu ei nu numără. Nici odată nu vor fi destulu de cutezători pentru a se declara pe față ca dușmani, nici-odată nu vomu pute ave în ei destulă încredere pentru a încheia împreună o amiciție. Ceea ce le poate da statulu maghiaru — adecă libertate, bunulu traiu și egalitate înaintea legii — aceea li-a dat-o și fără a cere, ca ori căru cetățenulu din patria noastră. Altceva statulu maghiaru nu le poate da și nici nu-i este ertatu să vrea a da...

Așa-dără numai unu astfelu de guvern, care e lipsitu de ori ce pătrundere practică a lucrurilor, i-ar pute plesni prin minte, ca să intre în tractări cu acea parte îngâmfată a naționalităților, cari stau în afară de constituție.

După aceste espectorări ale curajosulu ce strigă: „luați-lu de pe mine, că-lu omoru”, voinicoșii dela „Egyetértés” își întorc privirile asupra dietei, dela care speră cu totu încrederea, că în cele dințai ședințe ale sale va lămuri situațiunea, silindu pe ministrulu-președinte, ca să se declare în astă privință. Apoi termină cu cuvintele: „Așteptămu dela guvern o pasiră hotărâtă și energetică. Statulu maghiaru nu poate suferi, ca nervii săi să fie continuu iritați de vuetulu nesiguranței.”

observă pe nemțesce să bage mai bine de seamă, totu se sburlise de mâniă auzindu vorba nemțescă, după ce a aflatu însă, că și noi suntemu Slavi, băiatulu îndată se liniștu.

Ura reciprocă dintre Germani și Cehi a ajunsu la culme. Fără îndoie, că numai influinței Germanilor este a se ascrie, decât visita Majestății Sale la expoziție a rămasu timpu atâtu de îndelungatu afară din combinațiune, încatu abia numai în timpul din urmă s'au întorsu lucrurile altfelu. Când am fostu în Hracina, ca să vedu curtea regală boemă și nenumăratele rarități însemnate ce se află într'ênsa și în jurulu ei, întrebă pe unu servitoru, decât va veni Majestatea Sa la expoziție și decât se facu pregătiri de primire la curte? Elu îmi răspunde, că nu se facu de locu pregătiri și deobște se ține, că nu va veni; cu toate astea crede, că Majestatea Sa va veni la expoziție, deoarece mai mulți aristocrați cehi se pregătescu sdravenu, și dănsii sunt mai bine informați. Și într'adeveru a avut dreptate; peste vr-o oăteva zile, Cehiloru lise va da privilegiu să salute pe Domnitorulu lor în vechia curte a glorioșilor regi boemi de odinioară, când ilu voru cutropi cu dovești de lealitate și devoțiune, ce în toate zile,

lele, la toate ocașiunile și așa și la această expoziție, i-le punu Cehii ostentativ în vedere.

Atătu la expoziție, câtu și în insași Praga am avut multe de admiratu, m'am desfătat în multe și am avut a mă mândri cu multe, încatu timpul pe trecutulu acolo mi-se pără foarte scurtu și regretu din inimă, că n'am pututu pe trece vreme mai îndelungată la această expoziție. Am văduțu și m'am convinsu însă de unu lucru, care mi-a plăcutu mai tare și acesta este, că Cehii fără osebire de partidă muncescu și se străduescu la edificarea binelui comunu și fie-care aduce pe 'ntrecute obolulu său spre a potența strălucirea expoziției și spre a înalța mărirea numelu nămulu său.

Cehii sunt într'adeveru tare despicăți în partide, dăr când e vorbă de expoziție, de onorea națională și de promovarea culturai naționale, atunoi fie-care dă la o parte cu daraverile sale de partidă și pătrunsu de o singură iubire adevărată, de iubirea nămulu și a progresulu său culturalu, umăru la umăru, toți cu puteri unite sară la lucru. Dăr de aceea și sunt ei în stare să arate succese strălucite, încatu și cel mai înverșunatu dușmanu trebuie să li-se închine. Expoziția noastră nici nu s'a sfâr-

șitu și Cehii deja se consultă și facu pregătiri pentru o nouă expoziție mărăță, o expoziție etnografică ce-o voru arangia peste vr'unu anu. Frumosulu succesu de acuma i-au împintenatu mai departe la lucru și noi nu putem decât să li dorim isbendă și să ne bucurămu de frumosele lor progrese.

(Din sârbesce după „Branik”).

V.

(19)

PILLONE.

Novelă, de G. Bergsoe, tradusă de Ucu Paolo.

„Numai eu cunoscămu această dramă și sfârșitul ei. Ori încătrău mă întorceam, pretutindenea auțiamu prin mulțime blăstămuri în contra lui Pillone, esclamațiunilor entusiaste despre frumșetea și morțea înfiorătoare a tinerei fete, amestecate cu tânguiru, că gendarmii, ca de regulă, au sositu prea târziu, pentru ca să impedece catastrofa această înfiorătoare. . . .

„În ziua următoare părăsi Sorrentulu. Frumosa cetate îmi devenise nesuferită, și vila ară mă umplea de spaimă și de grăză, ori de câte-ori priveam într'acolo.

„Astfelu se sfârși a treia întâlnire, ce amu avut-o cu Pillone.

„Și de atunoi nu lai mai văduțu de locu?” întrebai eu

— „Da, încă-odată,” răspunde Turminoff,

„a fostu o întâlnire scurtă, fugitivă; decât însă te interesează, ți-o istorisescu cu plăcere.”

— „Te îndoiesc despre această?”

Turminoff îmi turnă vinu în paharu, își aprinse o altă țigară și apoi continuă:

„După cum ți-am spus, părăsisem Sorrentulu și mi-am luat o locuință în Pompeji, unde cugetămu să rămănu până la Crăciunu, când voi pleca apoi la Roma. Cetisem în gazete, că banda lui Pillone a fostu imprăsciată în toate părțile, că mulți dintre omii sei au fostu împușcați seu făcuți prizonieri, însă despre elu, ca de obicei, nu se scia nimic. Ca și mai înainte, îi succese să dispară fără urmă, ca și când l'ar fi înghițitu pământulu. Cătu despre rescăla din Neapole, gazetele istorisau, că la licitarea casei lui Luigi Bellini s'au ivitu câteva escese, dăr trupele îndată au înprăsciatu mulțimea, care se părea, că e fără conducătoru. Totu în vremea acesta se anunțase și din Salerno și Amalfi astfel de escese mici. Însă pe încetul liniștea se restabili, și în luna lui Decemvre nu mai era nimenea, care se cugete la Pillone.

„Într'una din ultimele zile ale șederei mele în Pompeji, îmi propusesem

Vedî așa sciu „patrioții“ să asigure viitorul patriei. Vai de asigurare!

Correspondența „Gaz. Trans.“

Dintre Târnave, Septemvire 1891.

Onorată Redacțiune! Încă de prin postul s-telor Pașci eram totu cu așteptarea, că doră se va afla cineva, care să facă cunoscutu în gazetele noastre, cumcă și între Târnave mai trăescu omenii cu inimă iubitoare de neam, cari deși foarte puțini la număr, au primitu cu însuflețire ideea de-a se constitui și ei într'unu despărțământu alu „Asociațiunii transilvane“, numitu alu Ibașfalăului. Durere însă, că nici până astăzi nu s'a aflatu altulu, cu penă mai ageră ca a mea cea târziu, care să povestescă fraților nostri din alte părți, mai harnici ca noi, greutățile și slăbiciunile, ce avemu să le întimpinăm din partea capetenilor noastre, decă potu să-i numescu așa.

Era vorba, ca să se înființeze unu despărțământu alu Asociațiunii în Sighișoara, unul în Ibașfalău și altulu în Mediaș; aușisem și apoi, că Sighișoreni s'ar fi lăsatu de ispravă și cumcă s'ar fi împreunatu cu Ibașfalăulu. Cătu pentru Mediașeni scimă, că ei și-au implinitu datorianța, dăr Ibașfaleni cu Sighișoreni ce au făcutu?

Cei din părțile Sighișorei s'au trasu înapoi și nu au ajutat dor chiar cu nimica. Cei din jurulu Ibașfalăului s'ar fi adunatu ce-i drept până la 40 de inși și în postul celu mare, în Prieru, și-au alesu până una alta de președinte alu despărțământulu pe M. O. Domnu protopopu alu Ibașfalăului Stef. Câmpianu, de actuaru, d-lu Stef. Morariu, ér de casaru pe d-lu Nic. Romanu; de-asemenea s'au alesu și ceilalți membri din comitetu. Comitetulu a și primitu taxele mai dela toți membrii și cu asta apoi érași a încetatu activitatea și totu lucrulu dorme ca mortu. Era vorba, că se va trimite protocolulu cu banii încasați la Sibiu și membrii vomu căpăta statutele Asociațiunii, ca să le scimă și noi, dăr până acum nu le-amu căpătat.

Acum e rândulu meu să întreb, decă alții nu o facu, să ni-se spună, ce o să fiă cu despărțământulu din Ibașfalău alu Asociațiunii și cum voesce acesta să-și desvólte activitatea sa în viitoru?

Așteptu să-mi răspundă ai nostri din jurulu Sighișorei, pentru ce nu dau și din a loru parte ajutorulu cuvenitu?

Decă nici astăzi n'a sositu timpul ca să ne punem cu totu-adinsulu pe lucru, apoi nu sciu deu când va mai so-

si. Urmările neglijenței noastre din trecut le-amu simțitu până acum numai indirectu, întru cătu adeocă alții au mersu înainte, ér noi amu statu pe locu. De-acum înainte însă nu vomu mai pute sta nici pe locu, ci — de nu ne vomu deștepta curéndu — va trebui să dăm repede îndă-ștă, ér chiar să ne nimicim ou totul. Școalele ni-se închid și învățământulu poporalu ni-se cassază. *Astăzi ni-s'a închisă școala română gr. cat. din Ibașfalău și părinții și tutorii furu avisați să-și trimită copiiloru la școala ungurască de stat; mâne pôte să fiă lovite de aceeași sorte și celelalte școle populare din acestu juru, căci noi, mulțumitu somnului neconturbatu de nimeni, amu sciotu prepara escelentu teren u adversariloru nostri. — Cei ce au urechi de auditu să audă! ?!*

Dare de sémă și mulțamită publică.

Miheșula de Câmpia, Septemvire 1891.

Cu ocaziunea petrecerei românescoi din Miheșulu de Câmpia, dela 30 Augustu n. c. arangiată de junimea română din Câmpia în favorulu s. Bisericii gr. cat. din locu, au încursu peste totu 74 fl., din cari subtragându-se spesele făcute cu arangierea, rămâne venitu curatu 25 fl. 32 cr., cari s'au predatu curatorulu primaru, d-lui Vasiliu Cintișanu.

Suprasolviri au intratu dela d-nii: Teodoru Moga proprietaru în Zau 2 fl. 20 cr., Vasiliu Hârșianu proprietaru în Șeulia 2 fl., Dr. Ioanu Uilăcanu medicu cercualu în Sân-Petru 1 fl., d-na Aurelia Maioru protopopă veduvă în Chimitelnicu 1 fl. 40 cr., V. Codarcea proprietaru în Oroiu 1 fl., Pompeiu Botezanu 50 cr., Dr. N. Dezső, medicu cercualu în Zau 50 cr., Fl. Muntescu, preotu în Oroiu 40 cr., S. Pinteada adm. par. în Balda 60 cr., V. Rusu, preotu în Șeulia 40 cr., Gr. Bozacu, proprietaru în Velcheriu 60 cr., V. Angelu, preotu în Lichincioră 40 cr., C. Rusu, adm. par. în Șermașulu mare 40 cr., Z. Dénes proprietaru în Șeulia 60 cr., I. Caliani, proprietaru în Șeulia 60 cr., A. Ilieșu, proprietaru în Sân-Georgiulu de Câmpia 40 cr. F. Rece, proprietaru în Șeulia 60 cr. V. Vlasa, cooperatoru în Bala 40 cr.

Ca ofertă a trimis d-lu Demetriu Vuloanu arendatoru în Pogăcena 2 fl. Primescă deosebitele mulțamiri d-nii mai susu amintiti.

În numele comitetulu.

Virgiliu C. Codarcea.

DIVERSE.

Călătoria în ladă. Croitorulu Herman Zeitung, care acum doi ani făcu o călătoria în ladă dela Viena până la Parisu, după cum se scrie acum din Amsterdam, din nou a întreprinsu o asemenea călătoria în ladă și încă dela Parisu până la Amsterdam, unde sosi

șilele acestea. La Amsterdam, lada în care se afla curiosulu călătoru, fu depusă mai întâiu între bagagiile dela gară.

Intr'o diminéță, când unul dintre funcționari intră în birou, auși de-odată unu glas omenesc, ce venea dintr'o ladă din apropierea sa. Spăriatu, începă să țipe și fugi afară din odaie; nu peste multu însă se reîntorse acompaniatu de șeful de birou și de mai multu polițisti; deschiseră lada, din care, spre mai marea lor mirare, vădură eșindu cea mai „renumită“ cală de croitoru, pe Herman Zeitung, care era ruptu de tóme, căci în decursulu călătoriei nu mâncase nimic; numai câteva lămăi avuse, cu alu cărora sucu își stempără setea. Lada era lungă de 1.05 metri, lată de 55 cm. și înaltă de 77 cm. În coperișu se aflau mai multe găuri mici, făcute cu șflederulu, și pe lângă aceea, lucrulu era astfelu întogmitu, că Zeitung putea ridica coperișulu lăzii când voia. Dusu fiindu la poliția, elu spuse, că Lunu séra a fostu espedatu cu trenulu dela Parisu și Joi diminéța a ajunsu la Amsterdam.

Leacu chinezu în contra turbării.

Chinezii curéză într'unu modu foarte caracteristicu pe ómenii mușcați de căni turbati. Mai întâiu de tóte ei constată, cătu de periculosă este mușcătura. Aceasta o facu așa, că înainte celui bolnavu ei zăngănesou unu clopoțelu, unu mojaru (pisălogu) séu producou unu altu șgomotu de metalu și decă în urma acestui șgomotu bolnavulu dá semne de bucurie, atunci din aceste semne ei conchidă numai decătu, cum stă treba cu bolnavulu. Ii facu apoi vântu și decă este réu cu elu, bolnavulu sigură că se storcește la pământu. În astfelu de casuri, omulu mușcatu de căne turbatu îi vâpșesou pèrul cu colóre roșiu și apoi ilu smulgă din rădăcină. Acesta este cura principală. Decă asta nu-i folosește, atunci mai facu ce facu cu elu și apoi ilu lasă în mâna sorții, fiindcă nu sciu ce să mai facă cu elu. De-aici urmază, că în China pentru omulu mușcatu de căne turbatu leaculu celu mai siguru este — mormântulu.

Artă de a răbda fómă. Germanulu Tanner și Italianulu Succi și-au găsit unu puternicu concurentu în persona Francesulu Alexandru Jacques, care în ceea ce privește artă de a răbda fómă, a întrecutu pe toți „artiștii“ de acestă categorie. În Royal Aquarium din Londra s'a supus acestu Francésu unei răbdări prójite de 50 de șile. Anume dela 31 Iulie și până în 19 Septemvire n. c. elu a ajunatu neîntreruptu sub inspecția medicilor și a diariștilor, fără a se hrăni, decătu cu unu prafu de rădăcină, pre-

paratu de elu însu-și, ér apă n'a beutu, decătu 52 de litre. Cu tóte acestea din greutate n'a perditu mai multu cu 28 de fonți. Ajunulu și-lu termină printr'unu eșercișu gimnasticu, luându pe umeri unu bărbatu sdravénu, pe care-lu purtă de 2 ori în jurulu salei și apoi, punéndu-lu jos, declară, că acum s'a săturatu de ajun. Jacques fu cercetatu în timpul ajunulu séu de numerosu publicu, plătindu taxe de intrare destulu de mari.

Joculu de șach. În anul 1205 interdișe episcopulu de Paris, tuturoru preoților din diecesa sa de a mai juca șach. În secolulu alu 13-lea era atâtu de mare pasiune de a juca șach, încotu Ludvic IX, dădu o ordinațiune, în care se dișea, că acestu jocu e prea seriosu, pentru trecere de timp.

Cursulu pieței Brașov.

din 29 Septemvire st. n. 1891.

Moneda românesco	Cump.	Vând.
Argintu românesco	9.25	9.25
Napoleon-d'or	9.26	9.80
Lire turcesco	10.50	10.55
Imperial	9.50	9.55
Galbin	5.40	5.45
Jeris. fonc. „Albina“ 6%	—	—
„ „ „ 5%	—	—
„ „ ruseco	122.—	123.—
„ „ germane	57.20	57.60

Discontulu 6—8% pe anu.

Prețurile cerealelor din piața Brașov.

din 25 Septemvire 1891.

Măsura séu greutatea	Calitatea.	Valuta austriaco.	
		fl.	cr.
1 H. -L.	cel mai frumos	8	—
„		7	50
„	mai slabu	6	90
„		4	80
„	Sécara	6	—
„		5	80
„	Orzu	4	50
„		4	30
„	Ovėșu	2	40
„		2	30
„	Cucuruzu	5	—
„	Mălaiu	4	50
„	Mazere	10	—
„	Liute	16	—
„	Fasole	5	—
„	Séménță de inu	9	50
„	Séménță de cânepă	5	60
„	Cartoff	—	90
„	Mazeriche	—	—
1 kilu	Carnea de vită	—	48
„		—	48
„	Carnea de porc	—	28
100 kilu	Séu de vită	24	—
„		36	—

Proprietaru:

Dr. Aurel Mureșianu.

Redactoru responsabilu interimalu:
Gregoriu Maioru.

să mă uroa la Vesuviu. Érna începuse să trecă, bine înțelesu, érna neapolitana, a cărei asprime constă în aceea, că furtunile din munți devin mai dese și din când în când cade câte-unu fulgu de zăpadă pe culmile munților, pe când grădinile și ville dela pólele lor se bucură de o verdéță imbelșugată.

„Imi procurasem unu călăuzu bunu și unu oșu încărcatu cu de ale mâncărei pentru noi amândoi. Cătră meșulu nopței începurăm se uroamă pe Vesuviu, și se admirăm mărețulu răsăritu alu sórelui. Era o nópte frumósă și luminată de lună, care ușura urcarea noastră, așa că abia băgamu în sémă pedecale, ce erau în calea noastră.

„Cam o óră înainte de răsăritulu sórelui, eram în tèrfulu muntelui și așteptam cu nerăbdare, ca sórele să începă negura de diminéță, care se aședăse fantasticu împrejurulu muntelui. În curéndu însă observai o mișcare. Negura se risipi ca nisce nori încóce și încólo, pe când o dungă roșietioă la Ostu anunța apropierea șilei. Cu cătu negura se trăgea cătră pólele muntelui, cu atât vedeam mai bine în oraterulu vulcanulu, plinu de cristale de puicioasă și de lavă stinsă, care acum sta liniștită ca o mare de focu impietrită, din care însă

de multe ori se rostogolise mórte și periciune până în apropierea Neapolului.

„Călăuză se depărtase puțin de lângă mine, și pe când priveam îngânduratu în interiorulu craterulu, mi-se pără, că audu sub negura albastru, care acoperea fundulu craterulu, unu șgomotu pârăitoru, ca și când s'ar rostogoli nisce bolovan în adâncime. Mă uitai cu atențiune încordată și acum mi-se pără, că observai printre curenții impetriti de lavă, o stâncă cenușă, care în contra legiloru naturei se urca învelitu cu totul în aburi albaștri, cari eșiau când ioi, când coala printre crepăturile craterulu. Stâncă se suia în susu, aburii se subțiară și spre marea mea surprindere vădui că e unu om, care proptindu-se într'unu bătu lungu, eșea din crateru și se apropia de punctulu, unde mă aflam eu. Era o figură înaltă și slabă. Era încălțatu în nisce sandale de piele de capră, ale căror nojițe ajungeau până la genunchi și îmbrăcatu cu o păreche de pantaloni sdrențoși, roși de acidulu sulfuricu și de aburi. Pălăria îi era fără fundu și mantaua cafeniă de pe umerii séi era numai găuri și petece. Cu tóte acestea pășea sigur, cu o ținută mândră și pe umèrulu stângu avea o pușcă italiană, care totdeuna fusese

spaima călătorulu. Trebuie că văduse din fundulu craterulu, că în momentul acesta eram fără călăuză; căci venea spre mine fâlfăind în aeru cu pălăria sa, care mai că n'avea umbră, și dișe cu o voce răgușită:

— „Bună diminéța, Escelență!“

„Privii fața sa palidă, ochii séi înroșiți de aburi de puicioasă, barba sa în curoată și stufosă; dăr mi-se părea, oă nu mai vădusemă nicăiri fața acestei cenușă și posomorită, și zimbutulu acesta melancolicu, și luându o pozițiune defensivă întrebai:

— „Cine ești D-ta? Ce voesci?“

— „Nu mă recunosci?“ întrebă elu, aruncându și bățulu, și întinđendu-mi mâna.

„Credeam însă, oă e vre-unu tâlharu séu unu nebulu, care voia să-mi facă réu, deodată o presimțire imi stăbătu creeri și strigai uimitu.

— „Pillone, D-ta ești?“

— „Da, Escelență“ răspuse elu și respiră adêncu. „Aburii de puicioasă imi stricou plumânii, și trebuie că tare m'am schimbatu de când ne-am întâlnitu pentru ultima óră.“

— „Da, într'adevèr te-ai schimbatu“ dișei eu.

„Unu ótată adênoă ești din peptulu

séu, ér privirea lui fixă arăta adêncimea din care a eșitu.

— „Te-am văduțu stându aici la marginea craterulu“ continuă elu, „și îndată te-am recunoscutu. Apoi mă urcai, ca să te rog pentru ceva.“

„Elu tăcu și respiră greu, ca și când i-ar veni greu să vorbescă. „Mi era milă de bărbatul acesta sdrențos și bolnaviciosu, a căru înfășurare nu sémăna de locu cu ținuta imposantă, pe care o avusese Pillone altădată, și răspusei amicabilu:

— „Decă te potu servi cu ceva o voi face cu plăcere.“

— „Îți mulțamescu pentru tóte ce mi-le-ai făcutu până acum, Escelență!“ continuă elu uitându-se la pământu. „Mi-ai făcutu mai mari servici decătu puteamă astepta dela unu amicu, de una totu trebuie să te rog și credu că nu vei refusa, fiindcă totu noroculu meu stă într'aceea. Dă-mi îndărătu medalionulu! N'ar fi trebuit, să mă despartu nicu când de elu. Din ziua în care ți l'am datu mă persecută nenorocirea.“

„Spre siguranță purtam la mine totdeuna miculu medalionu de argintu. Elu ilu apucă cu bucurie, ilu sărută, și făcêndu-și cruce și-lu atêrnă de gātu.

(Finea va urma.)

Cursul la bursa din Viena.

din 28 Septembrie a. c. 1891

Table with 2 columns: Item (e.g., Renta de aur 4%, Renta de hartia 5%, Imprumutul cailor ferate ungar) and Value.

Despagubirea pentru dijma de vinu ungrescu

Table with 2 columns: Item (e.g., Imprumutul cu premiul ungrescu, Losurile pentru regularea Tisei si Seghedinului) and Value.

O specialitate necomparabila

Intre tote apele minerale alcalin-acide din monarchia si strainatate este apa minerala de „REPAT“

care in urma compozitiei pre ferocite a partilor sale minerale si a continutului extraordinar in acid-carbonic se bucura de o valoare medicinala forte mare...

Celul mai curat si binefacetoru produsu naturalu.

Ca borvizu adecu beutu cu vinu.

nu se pote compara acestu apa escelenta cu nici o alta apa minerala a continentului.

Sampagnulu apeloru minerale.

Conformu ordonantei inaltului ministeru de interne No. 5891/VIII din anul 1890, apa minerala de REPAT este supraveghiatu ca apa medicinala...

Veritabilitatea apei se constata prin aceea, ca dopulu sticlei trebuie sa fie insemnatu cu: „K-Imper Repati“. Decu se roga a se observa acestu spre evitarea falsificariilor prin alte ape inferioare.

Apa minerala de „REPAT“ se gasesce in calitate prospeta si veritabila in depositulu subsemnatulu; asemenea si in farmacii, in cele mai multe baccanii si in tote birturile mai notabile.

Cu tota stima Administratiunea isvorului Josef Gyorgy, Brasovu, Strada Michail Weiss (ulita poștei) No. 12.

Provocare.

Considerandu subscrierile actiunilor la institutul de creditu „IULIA“ cu reședința in Alba-Iulia, au ajunsu numarul care asigura posibilitatea punerii in activitate a institutului; pl. t. D. acționari ai institutului se provoca prin acesta, ca in terminu de 30 zile dela publicarea acestei provocari se solvesca la mana cassariului d. protopopu Simionu Micu in Alba-Iulia 20% din suma subscrisa...

Din ședința comitetului provisoriu ținutu in Alba-Iulia in 21 Septembrie 1891.

Mateiu Nicola, m. p. președintele comitetului provisoriu

Rubinū Patiția, m. p. ca notaru.

Mersul trenurilor

pe liniile orientale ale caili ferate de stat r. u. valabilu din 20 Iulie 1891.

Large table with multiple columns showing train routes and schedules between cities like Budapest, Brașov, Sibiu, and others. Includes sub-sections for various lines and directions.

Nota: Numerii incadrati cu linii grose insemneza orele de noapte.